

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการที่จะพัฒนาคน เพื่อการพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้าน ในขณะที่เดียวกันก็ยอมรับว่า การศึกษาคือการลงทุนอย่างหนึ่ง ทั้งนี้จึงเป็นหน้าที่ของสถานศึกษาและผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดและให้การศึกษาเพื่อพัฒนาประชาชน จะต้องพยายามผลิตคนให้มีคุณภาพสูงทั้งในด้านสติปัญญา กำลังกาย สติธรรม จรรยา ความสามารถ ตลอดจนคุณสมบัติอื่น ๆ ที่สังคมพึงประสงค์และจำเป็นต่อการเป็นพลเมือง ที่มีประสิทธิภาพของประเทศ

การมีชัยศึกษาถือเป็นการจัดการศึกษาระดับที่มีความสำคัญที่สุดในการพัฒนากำลังคนเพื่อการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้เพราะโรงเรียนมัธยมศึกษาผลิตคนระดับกลางที่จะออกไปเป็นแรงงานสำคัญในการพัฒนาประเทศและยังให้การศึกษาที่เป็นพื้นฐานความรู้สำหรับการประกอบ การและความรู้พื้นฐานเพื่อการศึกษาต่อในระดับสูงเพื่อการเป็นนักพัฒนาและแรงงานในระดับสูงต่อไป ทั้งนี้การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจึงมีความสำคัญในส่วนที่ว่า การศึกษาเป็นภารกิจหลักในการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ ดังที่เจิน โทมัส (Jean Thomas 1968 : 28) กล่าวว่า "ไม่มีสิ่งใดที่จำเป็นสำหรับประเทศชาติยิ่งไปกว่าการให้การศึกษาที่ดี"

ในการจัดการศึกษาของประเทศไทยในแต่ละยุคนั้น ได้ยึดถือและปฏิบัติตามแนวนโยบายของรัฐบาลที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ แผนการศึกษาแห่งชาติ แผนพัฒนาการศึกษา นโยบายของแต่ละรัฐบาลที่แถลงต่อรัฐสภา เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในระยะต่าง ๆ ทั้งนี้รูปแบบของระบบการศึกษาจึงต้องพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์บ้านเมืองในแต่ละยุคสมัยด้วย

การที่กระทรวงศึกษาธิการได้พัฒนาระบบการบริหารการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา โดยปีระกาใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา เพื่อให้โรงเรียนมัธยมศึกษาที่ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการทุกสังกัดรวมตัวกัน เข้าจัดตั้งเป็นกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษามาตั้งแต่ปี พ.ศ.2518 นั้นก็เป็นการสนองนโยบายของรัฐบาลในการพัฒนาการ

บริหารการศึกษาของประเทศที่มองเห็นปัญหาและความจำเป็นที่อาจยกให้เห็นได้ดังนี้

การแสวงหาโฉมหน้าใหม่ทางการศึกษา

ผลจากการพัฒนาการศึกษาอย่างรวดเร็วและกว้างขวางอันสืบเนื่องมาจากการประกาศใช้แผนพัฒนาการศึกษาควบคู่กับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504 - 2509) เป็นต้นมานั้น ทำให้ทางการศึกษาไทยและนักการศึกษาคนสำคัญ ๆ เริ่มสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับระบบบริหารและกลุโบายทางการศึกษา สาธารณสุขและวิธีการศึกษาหาความรู้ทางวิชาการบางแขนงจากบทเรียนในการจัดการศึกษาของไทยในรอบร้อยปีที่ผ่านมา ทำให้เกิดเส้นทางการความรู้ใหม่ซึ่งความรู้เหล่านี้วางอยู่บนรากฐานงานวิชาการและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันตลอดช่วงปีพ.ศ. 2510 - 2516 ซึ่งถือเป็นพื้นฐานและแกนอันมั่นคงที่ก่อให้เกิดแนวความคิดในเรื่องของการปฏิรูปการศึกษาไทยในเวลาต่อมา

ผลสะท้อนที่เป็นแรงผลักดันต่อการเร่งรัดปฏิรูปการศึกษาก็คือเหตุการณ์ทางการเมืองเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2516 ทำให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงต่อโครงสร้างสังคมการเมือง การปกครอง การศึกษาและแนวคิดของประชาชนชาวบ้านเมืองทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีความพร้อมและไม่เคยได้มีการเตรียมตัวในเรื่องนี้มาก่อนเลย ดังที่ฉิมพินท์ เกตุหัด (2518 : 28 - 29) กล่าวไว้ว่า

ทุกคนมักจะชี้มายังเป้าหมายสำคัญว่า มูลเหตุแห่งปัญหาคือ นิสิต นักศึกษา และการศึกษา มีการกล่าววว่า การศึกษามีโคเตรียมคนไทยพร้อมในการเป็นประชาธิปไตย มิได้เตรียมพร้อมในทางการเมือง มิได้เตรียมคนไทยพร้อมที่จะออกไปประกอบอาชีพ ฯลฯ ทุกคนกล่าวหาประจักษ์ว่า มูลเหตุอยู่ที่การศึกษาทั้งหมด และหากแก้การศึกษาได้ หากปฏิรูปการศึกษาได้ คงจะทำให้บ้านเมืองเข้าสู่สภาพเรียบร้อยโดยอัตโนมัติ เกือบทุกคนคิดว่าการศึกษาเป็นยาเอนกประสงค์

ท้ายเหตุนี้รัฐบาลสมัยนายสัญญา ชจรรมศักดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้แถลงนโยบายเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2517 ว่า "จะเร่งรัดการศึกษารอบรวมเพื่อส่งเสริมระบบประชาธิปไตย เน้นในเรื่องการอบรมศีลธรรมและวัฒนธรรม และการศึกษาเพื่อประกอบอาชีพ . . . จะวางรากฐานและแนวปฏิบัติในการปฏิรูปการศึกษา" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2518 : 35) ในวันที่ 25 มิถุนายน 2517 ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อการปฏิรูปการศึกษาเป็นครั้งแรก เพื่อทอบสนองแนวนโยบายแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2517 ที่มีบัญญัติไว้เกี่ยวกับหลักความเสมอภาคทางการศึกษาแก่ประชาชน ไม่ว่าจะ

เป็นสถานศึกษาของรัฐหรือของท้องถิ่น (มาตรา 72 วรรคท้าย) การที่บัญญัติถึงสถานศึกษาของท้องถิ่นเพราะประสงค์ที่จะส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นโดยให้ท้องถิ่นปกครองตนเองและมุ่งที่จะกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่นให้มากที่สุดโดยให้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานทางการศึกษาต่าง ๆ

กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา

ในต้นปี พ.ศ. 2517 กรมสามัญศึกษาได้ตอบสนองนโยบายด้านการจัดการมัธยมศึกษา โดยคำริของนายก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ อธิบดีกรมสามัญศึกษาได้ประกาศรวมโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาใน ส่วนกลางเข้าเป็นกลุ่มโรงเรียน เพื่อจะได้ร่วมมือกันดำเนินงานที่มีลักษณะเหมือน ๆ กันให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้มีประสิทธิภาพใกล้เคียงกัน และเพื่อให้ผู้บริหารโรงเรียน ตลอดจนครู อาจารย์ของโรงเรียนภายในกลุ่มได้รวมพลังความสามารถ ความคิดเห็นต่าง ๆ อันจะก่อให้เกิดความสามัคคีในโรงเรียนและในกลุ่มโรงเรียน ดังนั้นกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาใน ส่วนกลางจึงถูกกำหนดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ปรึกษาหารือพิจารณาปัญหาต่าง ๆ ร่วมกันเพื่อระดมกำลังความคิดในการทำงานทั้งด้านงานบริหาร งานวิชาการและกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสมซึ่งจะให้ผลสัมฤทธิ์ดีกว่าวิธีทำงานโดยลำพัง กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาใน ส่วนกลางดำเนินมาจนถึง พ.ศ. 2519 สภาพการณ์ของบ้านเมืองในขณะนั้นมีปัญหาในเรื่องการปลุกกระแสมืออาชีพ ผู้บริหารโรงเรียนทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคประสบปัญหาในด้านการบริหารและงานปกครองในสถานศึกษาเป็นอย่างมาก นายฉมาน แสวงะสิ อธิบดีกรมสามัญศึกษามีความห่วงใยผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในส่วนภูมิภาคเป็นอย่างมาก เพราะอยู่กระจัดกระจายทั่วประเทศ การแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในส่วนภูมิภาคอาจทำได้ไม่ทันเวลาที่ ฉะนั้นจึงจำที่จะจัดตั้งกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาค โดยจะให้กลุ่มโรงเรียนช่วยกันแก้ปัญหาต่าง ๆ อีกประการหนึ่งการบริหารโรงเรียนมัศึกษามีวันแต่จะซับซ้อน จำนวนโรงเรียนเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว การดูแลโดยผูกขาดและการบริหารโดยสิ้นเชิงจากส่วนกลางคงจะทำได้ยากเพราะไม่รู้ปัญหาที่แท้จริงที่จะแก้ปัญหาให้ และในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่กำลังพัฒนางานมัธยมศึกษา กลไกสำคัญในการบริหารมัศึกษาก็คือสถาบันวิชา องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วในโรงเรียน ค้วยเหตุนี้จึงเกิดความคิดในการจัดกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาให้เป็นสหกรณ์ความคิด ในอันที่จะรวมสรรพกำลังที่มีอยู่ในโรงเรียนให้เป็นกลุ่มเป็นก้อน กรมสามัญศึกษาจึงได้วางระเบียบว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา

พ.ศ.2519 เพื่อใช้กับโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาค (กรมสามัญศึกษา 2521 : 4) โดย
 ระบุหน้าที่ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาไว้ดังนี้

1. จัดการประชุมคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มอย่างน้อยภาคเรียนละ 2 ครั้ง
2. ส่งเสริมคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนในกลุ่ม
3. ให้ความร่วมมือระหว่างโรงเรียนในกลุ่มในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมและ
 การแก้ปัญหาอย่างอื่น
4. ประสานงานกับกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรประโยค
 มัธยมศึกษาจากกลุ่มอื่น กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2518
 หรือหน่วยงานใดที่เกี่ยวกับการศึกษาเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์อันอาจเป็น
 ประโยชน์ทางการศึกษา

การปฏิรูปการศึกษา

เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2518 นายก่อ สวัสดิพิธานิชย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา
 ธิการ ได้กล่าวถึงการปฏิรูปการศึกษาในการแถลงนโยบายต่อรัฐสภาว่า "รัฐบาลนี้จะทำเป็น
 การปฏิรูปการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ" จนกระทั่งรัฐบาลในการนำของหม่อมราช
 วงศ์ศักดิ์ ปรามโฆ เป็นนายกรัฐมนตรี นายนิพนธ์ ศศิธร เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 ศึกษาธิการ ระหว่างวันที่ 19 มีนาคม 2518 ถึงวันที่ 20 เมษายน 2519 ได้แถลงนโยบายใน
 ส่วนของการบริหารการศึกษา ดังปรากฏในข้อ 4 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
 2518 : 59) ดังนี้

ให้อำนาจการบริหารการศึกษาแก่ท้องถิ่นอย่างเต็มที่ ให้จัดรูปการบริหารการศึกษา
 ของท้องถิ่นเสียใหม่ให้มีอิสระมากขึ้นและให้มีหน่วยงานที่รับผิดชอบทางการศึกษาในแค
 ละท้องถิ่น สามารถกำหนดเนื้อหาวิชา และวิธีการเรียนรู้อย่างเหมาะสมให้สอดคล้อง
 กับความต้องการด้านเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละท้องถิ่น

จากหลักการพื้นฐานบนความเป็นจริงที่คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาได้พยายามศึกษา
 หาข้อสรุปจนกลายเป็นหลักการสำคัญของการปฏิรูปการศึกษาในสาระสำคัญ 4 ประการคือ

1. การศึกษาที่พึงประสงค์คืออะไร
2. จะจัดการศึกษาเพื่ออะไร
3. จะจัดการศึกษาเพื่อใคร

ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร วัฒนศิริ

ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร วัฒนศิริ

ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร วัฒนศิริ

4. จะจัดการศึกษาอย่างไร

จากหลักการสำคัญทั้ง 4 ประการนี้สามารถสรุปเป็นแนวคิดได้ว่า การจัดการศึกษาควรจะเน้นให้เป็น "การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม" ตามนัยนี้จึงเกิดหลักการของการปฏิรูปการศึกษาโดยสรุป 10 ประการคือ

1. ให้ความเสมอภาคทางการศึกษา เพื่อช่วยส่งเสริมความเป็นธรรมในสังคมตามระบบประชาธิปไตย
2. ให้ระบบการศึกษาเป็นระบบเปิดมากขึ้น ยืดหยุ่นขึ้นโดยให้การศึกษาในโรงเรียนและนอกโรงเรียนสัมพันธ์กัน เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมของประเทศ
3. ให้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเนื้อหาสาระและกระบวนการเรียนรู้ เพื่อสนองความมุ่งหมายของการศึกษาของแต่ละระดับ แต่ละประเภท โดยให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาตามแนวที่พึงประสงค์
4. ให้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบทบาทและฐานะของครู และบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นองค์กำลังในการปฏิรูปการศึกษา
5. ให้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบโครงสร้างการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อสร้างเอกภาพของการบริหารการศึกษาโดยส่วนรวมเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและประสิทธิผลของสถาบันอุดมศึกษาให้ดำเนินการกิจกรรมสนองความต้องการของสังคมมากยิ่งขึ้น
6. ให้จัดการศึกษาเอกชนในระยะยาว ให้รัฐเป็นผู้รับภาระการศึกษาระดับมัธยมศึกษาให้สมบูรณ์ตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญ ให้เอกชนซึ่งมีกศลเจตนาและความสามารถเข้ามาร่วมจัดการศึกษาที่มีใช้ภาคบังคับได้ โดยมีเงื่อนไขว่าไม่มีการมุ่งหากำไรและต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐ
7. ให้มีเอกภาพในด้านการบริหารการศึกษาทั้งในส่วนกลางและท้องถิ่น พร้อมทั้งกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นโดยยึดหลักการให้ประชาชนในท้องถิ่นร่วมรับผิดชอบเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในส่วนกลาง และให้เหมาะสมกับลักษณะงานการศึกษาในแต่ละท้องถิ่น
8. ให้เลือกสรรทรัพยากรจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งจากรัฐบาล เอกชนและผู้รับการศึกษาใช้ในการจัดการศึกษาและหาวิธีจัดสรรทรัพยากรเหล่านั้นเพื่อจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อเร่งขยายการศึกษาให้กว้างขวางทั่วถึงและเป็นธรรม

9. ให้มีโครงสร้างระบบกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาที่มีเอกภาพ เพื่อให้มีความสอดคล้องในค่านิยมปฏิบัติทั้งหลายเกี่ยวกับการศึกษา และให้มีบทบัญญัติที่จะทำให้การปฏิรูปการศึกษามรรลุผลตามความคาดหมาย

10. ให้มีการปฏิรูประบบและโครงสร้างอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย เพื่อเสริมสร้างแนวทางสังคมที่พึงประสงค์

จากหลักการพื้นฐานเบื้องต้นนี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้เสนอ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 และได้รับความเห็นชอบให้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2518 โดยมีผลบังคับใช้ในปีการศึกษา 2518 เฉพาะชั้น ม.ศ. 4 เท่านั้น ส่วนชั้น ม.ศ. 5 และชั้น ม.ศ. 6 (สายอาชีพ) ยังคงใช้หลักสูตรเดิมคือหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2503 ต่อไปจนกว่าจะสิ้นวาระการเรียน คือในปี พ.ศ. 2519 และ พ.ศ. 2520 ส่วนหลักสูตรสายวิชาอาชีพชั้นสูง พ.ศ. 2503 และหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ พ.ศ. 2506 ก็มีผลถูกยกเลิกไปโดยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518 นี้เช่นกัน

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ยึดแนวคิดที่ว่า "การศึกษาเพื่อชีวิต การศึกษาเพื่อมวลชน และการศึกษาเพื่อรับใช้มวลชน" จึงมีลักษณะเด่นเฉพาะที่เป็นหลักการสำคัญของหลักสูตรฉบับนี้ คือ

1. จัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพ เข้าไว้ในหลักสูตรนี้
2. ให้จัดการศึกษาโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในทุกด้าน
3. เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตกำลังคนทุกระดับชั้นให้มีประสิทธิภาพ ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้าน
4. เป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถช่วยตนเองให้มีความคิดสร้างสรรค์ ให้คิดเป็น ให้มีความรับผิดชอบตนเอง ต่อสังคมและรับใช้สังคม
5. เน้นให้นำความรู้ไปใช้ให้จริงและประสบผลในการแก้ปัญหา
6. เน้นให้มีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เน้นถึงความรู้สึกเป็นปึกแผ่นมั่นคงของประเทศชาติและเอกลักษณ์ของชาติ
7. ส่งเสริมสุขภาพอนามัยอย่างจริงจัง
8. โรงเรียนกำหนดการวัดผล ประเมินผลการเรียนเองโดยความเห็นชอบของกลุ่ม

โรงเรียนตามขอบเขตอำนาจที่กำหนดให้

ด้วยเหตุนี้กระทรวงศึกษาธิการจึงมอบหมายให้กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้รับผิดชอบในการจัดตั้งกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยแยกหน้าที่ความรับผิดชอบในการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งหมายถึงโรงเรียนมัธยมศึกษาที่สังกัดกรมสามัญศึกษาเท่านั้นซึ่งได้ดำเนินการอยู่แล้วในขณะนั้น

กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา

กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ภายใต้การดำเนินงานของกรมวิชาการนั้น หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาทุกแห่ง ทุกสังกัดที่ไว้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ในปีการศึกษา 2518 เป็นต้นมา การรวมตัวกันเป็นกลุ่มโรงเรียนตามนัยนี้ มีจุดมุ่งหมายสำคัญก็เพื่อจะระดมกำลังปัญญาและประสบการณ์มาร่วมกันดำเนินงานด้านวิชาการของโรงเรียนให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น โดยให้กลุ่มโรงเรียนมีหน้าที่หลัก 3 ประการ คือ

1. ส่งเสริมคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนภายในกลุ่ม
2. ควบคุมคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนภายในกลุ่ม
3. ทำหน้าที่ประสานงานและจัดทำรายงานการปฏิบัติงานต่อคณะกรรมการอำนวยการ

การส่งเสริมคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา

การดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนได้พัฒนาตนเองเรื่อยมาโดยลำดับ จนกระทั่งเกิดการปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2519 คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาชุดแรกเล็งเห็นว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาอย่างแน่นอน จึงได้นำเสนอร่างแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 เพื่อให้คณะกรรมการ

ปัญหาการจัดการศึกษากับการโอนกลุ่มโรงเรียน

กล่าวกันว่า แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 นี้เกิดขึ้นเพราะผลสืบเนื่องมาจากความล้มเหลวของงานจัดการศึกษาในระดับต่าง ๆ ที่ยังไม่อาจปรับให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงและความต้องการของสังคมได้ ทั้งนี้เนื่องจากการใช้แผนพัฒนาการศึกษามันที่ 3 ยังไม่ศึกษาก้าวหน้าเท่าที่ควร เนื่องจากปัญหาและอุปสรรคหลายประการ สรุปได้ว่า หน่วยงานที่จัดการศึกษามีหลายหน่วยงานและอยู่หลายสังกัด ทำให้ขาดเอกภาพ เกิดความล่าช้าและไม่เกิด

ผลคือส่วนรวม ดังนั้นจึงได้มีการกำหนดนโยบายพัฒนาการศึกษาตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นโดยเน้นการปรับปรุงระบบโครงสร้างทางการศึกษาให้สอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจและสังคมให้มากยิ่งขึ้น และเน้นการพัฒนาการศึกษาในทุกระดับ ทุกประเภท โดยการกระจายอำนาจและการศึกษาออกไปสู่ชนบทให้มากยิ่งขึ้น และมากที่สุดด้วย

ปัญหาการศึกษาโดยส่วนรวมในการจัดการศึกษาที่มีผลต่อการกำหนดทิศทางของการบริหารการศึกษาของประเทศในช่วง พ.ศ. 2520 - 2525 (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 161 - 162) สรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับความเสมอภาคทางการศึกษา

1.1 ความแตกต่างในโอกาสการศึกษาต่อในระดับสูงกว่าการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเมือ่งกับชนบท และความแตกต่างอันเป็นผลมาจากปัญหาค่าครองชีพ เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ที่มีส่วนทำให้เกิดความไม่เสมอภาคในโอกาสของเด็กที่จะได้รับการศึกษา

1.2 ความแตกต่างในด้านคุณภาพการศึกษา โรงเรียนประถมและมัธยมที่อยู่ในชนบทห่างไกลไม่ได้รับการพัฒนาให้ทัดเทียมกับโรงเรียนในเมือง คุณภาพของโรงเรียนในชนบทจึงต่ำกว่า

2. ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพทางการศึกษา

เพราะการพัฒนาคุณภาพการศึกษาในแต่ละระดับยังไม่ได้ผลดี ทำให้เกิดความแตกต่างในด้านมาตรฐานการเรียนการสอนของสถานศึกษา โดยเฉพาะระหว่างสถานศึกษาในเมืองและชนบทอันมีสาเหตุมาจาก

2.1 การให้ความสำคัญในการขยายการศึกษาและขยายสถานศึกษา โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษา เพื่อให้สามารถรับนักเรียนประถมศึกษาใหม่โอกาสเรียนในระดับสูงมากขึ้น เป็นภาระเรื่องงบประมาณ ทำให้เหลืองบประมาณที่จะนำไปพัฒนาทางด้านคุณภาพการศึกษาในสัดส่วนที่จำกัด

2.2 การพัฒนาความรู้และการส่งเสริมประสิทธิภาพในการทำงานของครูอาจารย์ให้สามารถดำเนินการเรียนการสอนให้ได้มีมาตรฐาน ยังทำไม่ได้เต็มที่ตามแผนพัฒนาการศึกษา

2.3 อุปกรณ์การเรียนการสอนและวัสดุสิ้นเปลืองเพื่อใช้ในการทำสื่อการเรียน การสอนรวมทั้งวัสดุฝึกงานมีไม่เพียงพอ ทำให้มาตรฐานการเรียนการสอนอยู่ในระดับที่จะต้อง ได้รับการปรับปรุงอีกมาก

2.4 การตรวจและการนิเทศโรงเรียนยังทำได้ไม่ทั่วถึงและไม่สม่ำเสมอ เนื่องจากขาดงบประมาณเพื่อเพิ่มบุคลากรและค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติงาน

3. ปัญหาการปรับปรุงและการพัฒนาหลักสูตร เทคโนโลยีทางการศึกษา การใช้หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่ปรับปรุงให้สอดคล้องกับแผนการ ศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 พบว่าประสบปัญหาใหม่เกี่ยวกับการผลิตและการจัดส่งแบบเรียนและ อุปกรณ์การเรียนการสอนยังไม่สามารถดำเนินการจัดให้ครบทุกรายวิชา ทำให้การเรียน การสอนตามหลักสูตรใหม่ไม่มีประสิทธิภาพเต็มที่

4. ปัญหาเกี่ยวกับเอกภาพของระบบการบริหารและการจัดการศึกษา โดยหลักการแล้วการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาอยู่ใน ความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการที่จะควบคุมดำเนินการเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานให้บรรลุ ความสำเร็จอย่างเต็มที่ แต่การบริหารงานในปัจจุบันยังมีปัญหาต่อการพัฒนาระบบเพราะความไม่ เชื้อคอการให้ทรัพยากรอย่างประหยัด

5. ปัญหาการจัดการศึกษาระหว่างรัฐกับเอกชน

5.1 รัฐไม่มีนโยบายชัดเจนว่าจะให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพียงใด อย่างไร ทำให้ไม่สามารถกำหนดเป้าหมายได้

5.2 รัฐไม่มีมาตรการในการให้ความช่วยเหลือสถานศึกษาเอกชนอย่างเหมาะสม

6. ปัญหาความมั่นคง

การพัฒนาคนคือบรม จรรยา พลานามัย จากการศึกษาที่สภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและการปกครองเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทั้งภายในและภายนอกประเทศมีผลกระทบ ต่อการศึกษาซึ่งไม่สามารถปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ จึงทำให้เกิดปัญหา ทาง ๆ คือ

6.1 คนส่วนใหญ่มักทำงานเพื่อความก้าวหน้าและความอยู่รอดของตนเอง ขาดความสำนึกต่อประโยชน์ส่วนรวมของสังคม ความมั่นคงและความเจริญของชาติจึงไม่เป็นไป ตามที่ควรจะเป็น

6.2. ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มีผลกระทบต่อการทำนุบำรุงและธำรงไว้ซึ่ง
ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรมอันดีของชาติ

6.3. กระบวนการเรียนการสอนยังไม่สามารถตอบสนองให้ประชาชนมีความ
สำนึกในคุณธรรม จริยธรรมเท่าที่ควร

6.4. การส่งเสริมกีฬาและนันทนาการเพื่อให้เด็กเรียนและประชาชนมีสุขภาพ
และพลานามัยดียังไม่สามารถทำได้อย่างกว้างขวาง ท้นกับการขยายตัวและความหนาแน่นของ
ชุมชน

จากแนวคิดรวมทั้งเป้าหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 จึงทำให้เกิด
หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ต่อเนื่องไปจนถึงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย
พุทธศักราช 2524 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะผู้รับผิดชอบการดำเนินงาน
เกี่ยวกับกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลัก
สูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ก็ได้พยายามควบคุมและปรับปรุงการดำเนินงาน
ของกลุ่มโรงเรียนเรื่อยมา จนกระทั่งได้มีการประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย
กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในการควบคุมการบริหารและการดำเนินงานของกลุ่ม
โรงเรียนมัธยมศึกษา (ศช.) โดยเน้นในเรื่องคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาโดยให้ความสำคัญ
ในงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษา เพื่อพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพทางการเรียนการสอนของ
โรงเรียนให้ได้มาตรฐาน มีคุณภาพตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา

ด้วยเหตุที่กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศช.) มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องการ
ดำเนินงานให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน ส่งเสริมงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาทุกสังกัด
ที่ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศั
กราช 2524 ให้มีประสิทธิภาพบรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของหลักสูตร ผู้วิจัยมีความสน
ใจในการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียน รวมไปถึงสนใจในข้อปัญหา ตลอดจนอุปสรรคต่าง ๆ ที่มี
ผลทำให้การดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศช.) ไม่สามารถดำเนินไปตามแนวทาง
นโยบายที่กำหนดและที่ควรจะเป็น เพื่อที่จะให้มาตรฐานและคุณภาพการศึกษาในระดับมัธยมบรรลุ
วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงาน ปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ
เพื่อที่จะได้แนวทาง ตลอดจนข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการที่จะนำไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การ
ดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนประสบผลตามความมุ่งหมายที่วางไว้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในเขตการศึกษา 10
2. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคในการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในเขตการศึกษา 10

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการปฏิบัติงาน ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะ ในการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2525 ในเขตการศึกษา 10
2. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาตามแนวปฏิบัติในการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในขอบข่ายงาน 11 ข้อ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ฉบับลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2525

ข้อจำกัดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่างเฉพาะ ผู้บริหารสถานศึกษาที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ผู้ช่วยผู้บริหารสถานศึกษาฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ ของสถานศึกษาในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในเขตการศึกษา 10 เท่านั้น

ค่านิยมที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาที่ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 หลักสูตรนาฏศิลป์ชั้นต้น หลักสูตรนาฏศิลป์ชั้นกลางและหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพของกระทรวงศึกษาธิการ ทุกสังกัด ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการมอบหมายให้ สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวง

ศึกษาธิการ ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการคณะกรรมการรับผิดชอบการบริหารงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา หรือที่เรียกชื่อว่า "กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศช.)"

กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง สถานศึกษาที่ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรนาฏศิลป์ขั้นต้น ของกระทรวงศึกษาธิการทุกสถานศึกษา

กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง สถานศึกษาที่ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 หลักสูตรนาฏศิลป์ชั้นกลาง และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพของกระทรวงศึกษาธิการทุกสถานศึกษา

เขตการศึกษา 10 หมายถึง พื้นที่การจัดการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดประกอบด้วย 7 จังหวัด คือ กาฬสินธุ์ นครพนม มุกดาหาร มหาสารคาม ยโสธร ร้อยเอ็ด และอุบลราชธานี

คณะกรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียน หมายถึง อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการสถานศึกษา ในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศช.) ซึ่งทำหน้าที่ ประธานกรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียน รองประธานกรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียน กรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียน กรรมการและเลขานุการ หรือกรรมการและรองเลขานุการ ส่วนเลขานุการและตำแหน่งผู้ช่วยของตำแหน่งอื่น ๆ อาจหมายถึง กรรมการ หรือครู อาจารย์ของสถานศึกษาในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศช.) ในเขตการศึกษา 10

ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หมายถึง ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการของสถานศึกษาในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในเขตการศึกษา 10

หัวหน้าหมวดวิชา หมายถึง หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ ของสถานศึกษาในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในเขตการศึกษา 10

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อจะได้อรรถาธิบายถึงวิธีการดำเนินงาน ตลอดจนปัญหา และอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในเขตการศึกษา 10
2. เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงวิธีการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 ในเขตการศึกษา 10
3. เป็นเป็นการเสนอแนะต่อสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ในเรื่องเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร
กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ กลุ่มตัวอย่างประชากรสำหรับตอบแบบสอบถาม และกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ตอบข้อสัมภาษณ์ โดยกำหนดขนาดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างประชากรตามแบบของ ทาโร ยามาเน (Taro Yamane) แล้วนำมาใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรสำหรับการวิจัยดังนี้

กลุ่มตัวอย่างประชากรสำหรับตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 กลุ่ม 362 คนคือ

- 1.1 ผู้บริหารสถานศึกษาในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศษ.) จำนวน 53 คน
- 1.2 ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ จำนวน 91 คน
- 1.3 หัวหน้าหมวดวิชา จำนวน 218 คน

กลุ่มตัวอย่างประชากรสำหรับข้อสัมภาษณ์ คือ คณะกรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศษ.) จำนวน 37 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรคนละกลุ่มกับผู้ที่ตอบแบบสอบถาม

รวมกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 399 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์
แบบมีโครงสร้าง

แบบสอบถาม ใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 3 กลุ่ม แบ่งเป็น 2 ตอนคือ
ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการดำเนินงานของกลุ่ม
โรงเรียนมัธยมศึกษา (ศษ.) เป็นแบบสอบถามประเมินค่า (rating scale) และแบบ
ปลายเปิด (open - ended)

แบบสัมภาษณ์ ใช้กับคณะกรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศษ.)
แบ่งเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียน
มัธยมศึกษา (ศษ.) ในเขตการศึกษา 10 ปีญา อุปสรรค ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะในการ
ดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศษ.)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือจากกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอความร่วมมือในการทำวิจัย โดยนำหนังสือส่งไปยังสถานศึกษาต่าง ๆ พร้อมกับ
แบบสอบถาม และขอสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษาในฐานะกรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศษ.) ด้วยตนเอง ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นส่วนหนึ่งผู้ทำวิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเอง อีกส่วนหนึ่งขอให้สถานศึกษาต่าง ๆ ที่รับแบบสอบถามไว้ส่งคืนให้โดยมอบของบิดคางตรา
ไปรษณียากรไว้ให้พร้อมกับแบบสอบถาม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ข้อมูลที่เกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและผู้ให้สัมภาษณ์ ใช้วิธีหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

4.2 ข้อมูลจากแบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า ใช้วิธีการหาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.3 ข้อมูลจากคำถามแบบปลายเปิดของแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ใช้วิธีการจัดลำดับเนื้อหา หาค่าความถี่และวิเคราะห์เนื้อหา

ลำดับชั้นในการนำเสนอข้อมูล

บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย คำนียามที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กล่าวถึงทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ.2525 โดยจะนำเสนอตามลำดับคือ ขอบเขตของการบริหารการศึกษา ความหมายและความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ ขอบเขตของงานวิชาการ ในอำนาจหน้าที่ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมัธยมศึกษา ความหมายและความสำคัญของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2525 แนวปฏิบัติในการดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา (ศช.) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ